

Arkadařlık Banki

Yavuz DEMİRKIRAN

Arkadařlık Bankı

Yavuz DEMİRKİRAN

Okul bahçesinin bir köşesinde eski ahşap bir bank duruyordu. Gümüş grisiydi ve yıpranmıştı; boyası dökülmüş, arkalıği boyunca çiçekler oyulmuştu. Çoğu çocuk ikinci kez bakmadan yanından koşup geçirdi. Ama Mia onun hikâyesini sık sık merak ederdi. Kıvrıcık siyah saçları iki dolgun topuz yapılmıştı ve üzerinde güneş resmi olan sarı bir tişört vardı. Kırmızı spor ayakkabıları her zaman keşfe hazırды.

Mia sekiz yaşındaydı ve yaşına göre küçüktü; sıcak kahverengi bir teni ve burnunun üzerinde çilleri vardı. Gülümsediğinde ön dişlerinin arasında bir boşluk görünürdü. Başkalarının fark etmediği şeyleri fark etmeyi severdi. Güneşli bir sabah tuhaf bir şey gördü. Eski banktaki oyma çiçekler, minik altın lambalar gibi hafifçe parlıyordu. Mia gözlerini kırıştırıp yeniden baktı. Parıltı hâlâ oradaydı.

Mia daha yakına yürüdü. Bankta tanımadığı bir çocuk oturuyordu. Açık tenliydi, yanakları pembe pembe, açık kahverengi saçları yandan ayrılmıştı. Yuvarlak gözlükleri burnundan aşağı kaymıştı. Bir kolunun altında eskiz defterini kalkan gibi tutuyordu. Yalnız görünüyordu. Mia yeni olmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırladı. Derin bir nefes aldı ve yanına oturdu.

"Merhaba, ben Mia," dedi. "Senin adın ne?" Çocuk şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Leo," dedi sessizce. "Buralarda yeniyim." Mia, oyma çiçeklerin etrafındaki parıltının biraz daha parlaklaştığını fark etti. Sıcak ve dostça hissettiriyordu, gizli bir merhaba gibi. "Eskiz defterin ne için?" diye sordu. Leo defterine daha sıkı sarıldı ama cevap vermedi.

Leo eskiz defterini yavaşça açtı. İçinde kuşların, ağaçların ve roketlerin güzel çizimleri vardı. "Vay canına!" dedi Mia. "Sen bir ressam mısın!" Leo'nun yanakları pembelendi. "Çizmeyi severim," dedi. "Bir gün astronot olmak istiyorum." Mia'nın gözleri kocaman açıldı. "Ben de! Uzayı çok severim!" İkisi de güldü. Bank daha parlak bir şekilde ışıldadı ve oyma çiçekler gülümsüyor gibiydi.

O günden sonra Mia ve Leo her teneffüste bankta buluştu. Birlikte roketler ve gezegenler çizdiler. Yıldızlardan ve uzak galaksilerden konuştular. Bank onların özel yeri oldu. Diğer çocuklar iki arkadaşın gülüşüp çizim yaptığını fark etti. Bazen banka bakıp merak ediyorlardı. O eski bankın nesi bu kadar özeldi?

Bir gün Zoe adında bir kız çitin yanında tek başına duruyordu. Bir taşı tekmeledi ve üzgün görünüyordu. Mia onu gördü ve parlayan çiçekleri hatırladı. "Onu davet edelim," dedi Leo'ya. Yanına gidip merhaba dediler. Zoe utangaçça gülümsedi. Hep birlikte banka oturdular. Parıltı sıcak ve altın rengindeydi. Zoe parlak taş koleksiyonunu gösterdi. Kısa süre sonra hep birlikte konuşup gülüyorlardı.

Daha çok çocuk fark etmeye başladı. Biri yalnız görüldüğünde Mia ya da Leo, "Gel bizimle otur," derdi. Bank her zaman açıktı. Yalnız bir çocuk oturduğunda oyma çiçekler hafifçe parlardı. Çocuklar ona Arkadaşlık Bankı demeye başladı. Basit bir merhabanın büyük bir fark yaratabileceğini öğrendiler. Bahçedeki öğretmen Bayan Hart bile bunu fark etti.

Bayan Hart'ın kısa siyah kıvrıkcık saçları ve sıcak bir gülümsemesi vardı. Turkuaz bir hırka ve yaprak şeklinde gümüş bir kolye takıyordu. Çocukların her gün bankta toplanmasını izliyordu. "O bank büyülü," dedi bir sabah Mia'ya. Mia başını salladı. "Biri yalnız olduğunda parlıyor," diye fısıldadı. Bayan Hart'ın gözleri parladı. "Bence büyülü olan siz çocuklarsınız," dedi.

Ama bir gün Leo okula gelmedi. Mia bankta tek başına oturdu ve kendini yalnız hissetti. Çiçekler hafifçe parlıyordu ama Mia fark etmedi. Arkadaşını özlemişti. Sonra Sam adında bir çocuk yanına oturdu. "İyi misin?" diye sordu. Mia başını kaldırdı. "Arkadaşım hasta," dedi. "Üzgünüm." Sam başını salladı. "Yanında otururum," dedi. Konuştular ve Mia kendini biraz daha iyi hissetti.

Ertesi gün Leo geri döndü! Üşütmüştü ama herkesi gördüğüne seviniyordu. Mia ona koştu. "Seni özledim!" dedi. Leo gülümsedi. "Bankı özledim," dedi. "Ve seni." Birlikte oturdular ve çiçekler parlak bir şekilde ışıldadı. Bayan Hart yanlarına geldi. "Bir fikrim var," dedi. "Bir Arkadaşlık Bankı kuralı koyalım. Buraya oturan asla yalnız değildir." Çocuklar sevinçle bağırdı.

Çocuklar küçük bir tabela boyayıp banka astı. Üzerinde "Arkadaşlık Bankı: Arkadaş isteyen buraya otursun" yazıyordu. Bayan Hart boyalı bir kalp eklemelerine yardım etti. Artık herkes bankın ne için olduğunu biliyordu. Biri kendini yalnız hissettiğinde oturabilirdi. Ve mutlaka biri gelirdi. Bank bahçenin kalbi oldu. Ait olma yerine dönüştü.

Yağmurlu bir gün, Aisha adında yeni bir kız kapının yanında duruyordu. Gergin görünüyordu. Mia onu gördü ve gülümsedi. "Benimle gel," dedi. Aisha'yı Arkadaşlık Bankı'na götürdü. "Burası arkadaşların buluştuğu yer," dedi Mia. Aisha oturdu. Çiçekler sıcak bir şekilde parladı. Kısa süre sonra diğer çocuklar da onlara katıldı. Hikâyeler anlattılar ve atıştırmalıklarını paylaştılar. Aisha kendini hoş karşılanmış hissetti. Ait olduğunu biliyordu.

Arkadaşlık Bankı herkese önemli bir şey öğretti. Nezaket, başkalarını fark etmekle başlar. Küçük bir merhaba bir günü değiştirebilir. Oyma çiçekli eski ahşap bank hâlâ köşede duruyor. Parıltısı nazik bir hatırlatmadır. Ne zaman yalnız bir çocuk oraya otursa, arkadaşlar asla uzakta değildir. Ve okulun çocukları her zaman hatırlar: herkes bir arkadaşı hak eder.

Mia ve Leo hâlâ bankta birlikte çizim yapıyor. Uzayı ve yıldızları hayal ediyorlar. Ama artık yeni arkadaşları da hayal ediyorlar. Arkadaşlık Bankı'nın her zaman orada olacağını biliyorlar. Bir arkadaşına ihtiyacı olan herkes için parlayacak. Ve çocuklar gülümsemelerle ve açık kalplerle gelecek. Çünkü Arkadaşlık Bankı'nda kimse uzun süre yalnız kalmaz.

Yani eğer bir gün o bahçeyi ziyaret ederseniz, oyma çiçekli eski ahşap bankı arayın. Onun hafifçe parladığını görebilirsiniz. Ve birlikte oturan, konuşup gülen çocukları görebilirsiniz. İşte Arkadaşlık Bankı'nın büyüğü bu. Hepimize nezaketin ve başkalarını fark etmenin her çocuğun kendini ait hissetmesini sağlayabileceğini hatırlatır. Ve bu da hepsinin en güzel büyüğüdür.